

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: H. M.
e. č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2020, č. j. OAM-1072/ZA-ZA11-LE26-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobkyně brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2020, č. j. OAM-1072/ZA-ZA11-LE26-2019 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval tím, proč nebyly v případě žalobkyně splněny podmínky pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany.
3. Žalovaný shrnul tvrzení žalobkyně uvedená v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále uvedl, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany její obava z rostoucí xenofobie v Jihoafrické republice, kde posledních 11 let žila. Ohledně země původu (Zimbabwe) pak sdělila, že je tam obecně špatná situace a že před odjezdem z vlasti s manželem měli čelit zášti ze strany lidí žijících na vesnici, kde provozovali obchod, a to z toho důvodu, že pocházejí z města a byli považováni za bohaté.
4. Žalovaný vycházel z podkladů o zemi původu (Informace OAMP Zimbabwe – lidskoprávní a bezpečnostní situace, postavení opozice a aktivistů ze dne 11. 3. 2020, a dále z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen „MZV ČR“) č. j. 147755-7/2019-LPTP ze dne 3. 3. 2020. Dále žalovaný uvedl, že nepřijal jako podklady pro rozhodnutí dokumenty předložené žalobkyní, neboť v řízení o udělení mezinárodní ochrany je posuzována výhradně situace v zemi původu žalobkyně, tedy v Zimbabwe. Žalovaný vzal za prokázané, že žalobkyně byla vdaná a že do roku 2010 byla v JAR žadatelkou o azyl.
5. Žalovaný v první řadě nedospěl k tomu, že by byla ve vlasti vystavena jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování. Veškeré potíže, kterým měla být v Zimbabwe vystavena, spočívaly v tom, že lidé z vesnice, kde s manželem provozovali obchod, je považovali za zaprodance. Žalovaný sice nepochybnil, že v Zimbabwe může být situace v oblasti dodržování lidských práv problematická, ale to samo o sobě neznamená, že by každému občanovi takové země měl být udělen azyl. Žalobkyně neměla žádné problémy se státní mocí a ani politicky se aktivně neangažovala. Podle zpráv o zemi původu pak se úřady zaměřují na politicky aktivní členy opozice, odborů či nevládních organizací a lidskoprávních aktivistů. Žalobkyni byl bez problémů vystaven cestovní doklad a bylo jí umožněno se minimálně jednou vrátit zpět do vlasti a opakovaně vycestovat do JAR.
6. Nepříznivému postoji svých spoluobčanů byla žalobkyně vystavena pouze na venkově, nikoliv ve městě, kde původně žila. Nic jí nebránilo, aby se do města vrátila a žila tam. Spoluvlastnictví majetku na venkově, který její manžel zdědil po svých rodičích, jistě takovou překážku nepředstavuje. Proto žalovaný uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu.
7. Co se týká podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny, žalovaný poukázal na to, že manžel žalobkyně sice požádal též o udělení mezinárodní ochrany, ale v průběhu řízení zemřel. Ohledně tzv. humanitárního azylu žalovaný uvedl, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, avšak nevyplýnul z toho žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K materiálům předloženým žalobkyní v průběhu řízení uvedl žalovaný, že je nepřijal

jako podklady pro rozhodnutí, neboť se týkají pouze situace v JAR, a nikoliv v Zimbabwe.

8. Dále žalovaný hodnotil podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Podle jeho názoru žalobkyně neuvedla a ani ze spisu nevyplývá žádná skutečnost, z níž by vyplývalo, že by žalobkyně byla v Zimbabwe vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
9. Konkrétně dovedl, že žalobkyni nic nebránilo v tom, aby se přesídlila zpět do města, kdyby se skutečně obávala, že by negativní postoj ze strany venkovanů mohl přerůst v nějaké ohrožení. Nešlo o reálné a bezprostředně hrozící nebezpečí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Dále poukázal žalovaný na to, že navrátilci do Zimbabwe nejsou nijak ohroženi, nehrozí jim žádná perzekuce a naopak zahraniční diaspora je vnímána jako zdroj příjmů. Na území země původu také neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, který by mohl být pokládán za vážnou újmu žalobkyni.
10. Z uvedených důvodů žalovaný uzavřel, že žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana.

III. Žaloba

11. V žalobě bylo předně namítáno, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. V případě žalobkyně také existují důvody jak pro udělení humanitárního azylu, tak i pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
12. Její návrat do Zimbabwe by představoval rozpor s čl. 2 a 3 Evropské úmluvy o lidských právech. V tomto ohledu žalobkyně poukázala na zprávu Amnesty International ze dne 8. 4. 2020, podle níž v zemi panuje chudoba a finanční nejistota, kolabuje zdravotnictví, došlo také k několika stávkám a demonstracím zdravotnického personálu. Nejméně třetina populace v Zimbabwe čelí hladovění. Obyvatelé často mají omezený přístup k vodě.
13. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný shromáždil nedostatek přesných a objektivních zpráv o zemi původu. Zprávy obsažené ve správním spisu považuje žalobkyně za neobjektivní, neboť jde pouze o vlastní informace žalovaného či Ministerstva zahraničních věcí. Přestože i tyto zprávy hovoří o velmi problematické situaci v Zimbabwe, žalovaný informace z těchto zpráv zcela bagatelizoval a vyvodil z nich nesprávné závěry.
14. Konečně žalobkyně namítla, že žalovaný měl zohlednit také její problémy v JAR, kde jí byla udělena forma pobytu podobná azylu, což dosvědčuje kritickou situaci v Zimbabwe.
15. Z těchto důvodů žalobkyně navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Na úvod žalovaný uvádí, že z podané žaloby není zřejmé, které podklady žalobkyni pro účely rozhodnutí v její azylové věci chybí, resp. ohledně kterých konkrétních skutečností měl žalovaný podklady zajistit. Žalobní výtky, že Informaci MZV ČR a Informaci OAMP, považuje žalobkyně za neobjektivní jen proto, že byly zpracovány žalovaným, neříká nic o jejím obsahu či případných vadách a nedostatcích. Přitom Informace MZV ČR je zjevně zpracována nikoliv žalovaným, ale Ministerstvem zahraničních věcí ČR.
17. Žalovaný připomíná, že žalobkyně měla v průběhu celého správního řízení možnost podklady doplnit i sama, naposledy pak při seznámení s podklady rozhodnutí dne 22. května 2020. Při tomto úkonu však žalobkyně na výslovný dotaz, zda chce doplnit podklady pro rozhodnutí, uvedla, že nikoliv. Žalobní námitky jsou tedy naprosto nekonkrétní a neurčité a nelze je podle názoru žalovaného řádně přezkoumat.
18. Pokud žalobkyně namítá, že žalovaný nezohlednil její problémy v Jihoafrické republice, pak žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se vyjádřil k žalobkyní doloženým materiálům. V dané souvislosti žalovaný v souladu s platnou právní úpravou žalobkyni vysvětlil, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je posuzována situace výhradně v zemi žadatelčina původu, tedy v Zimbabwe. Stejnou optikou, jako žalobkyně, může i žalovaný nahlížet na fakt, že žalobkyni byla v JAR udělena pouze určitá forma pobytu nikoliv azyl, tedy ani v Jihoafrické republice nebylo příslušnými orgány zkonstatováno žádné azylově relevantní nebezpečí, pro které by se žalobkyně nemohla do země původu vrátit. Pokud by takové nebezpečí shledáno bylo, zcela jistě by žalobkyně s manželem azyl dostali.
19. Zbytek žaloby pak líčí potíže zimbabwského obyvatelstva s nedostatkem potravin a hladověním, nedostatkem vody apod., avšak bez jakýchkoliv konkrétních návazností na azylový příběh žalobkyně. Žalovaný připomíná, že všechny, v žalobě zmiňované, nedostatky nejsou namířeny cíleně na žalobkyni, ale směřují na veškeré obyvatelstvo nediskriminační formou. Ekonomické důvody či ekonomická nouze, jak již judikoval Nejvyšší správní soud, nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany bez dalšího. Žalobkyně ani neuvádí, jak tvrzené nedostatky ve zdravotnictví dopadají na její vlastní zdravotní stav. Žádné potíže se zdravotní péčí, nedostatkem potravin či nedostatkem vody jako osobní potíže neuváděla.
20. Žalovaný má tedy za to, že odůvodnění v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobkyně ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Důvody závěrů jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Ani doplňková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení osoby žalobkyně riziku skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Zimbabwe.

V. Správní spis

21. Ve správním spisu se nachází zejména předávací protokol, záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokol o pohovoru k dané žádosti ze dne 4. 12. 2019.
22. V rámci provedeného pohovoru žalobkyně k dotazům správního orgánu mimo jiné uvedla, že před odchodem z vlasti si zajistili s manželem v Jihoafrické republice české vízum, neboť manžel pracoval pro cestovní kancelář. Důvodem pro odchod z domovské země byla skutečnost, že tam dochází k politickému násilí, přičemž oni sice nebyli členy žádné politické strany, ale byli součástí pracující třídy a byli proti politice vlády. Nebyli s manželem v opozici právě proto, že to bylo velmi nebezpečné. Proto i s dětmi odcestovali do JAR. Žalobkyně vysvětlila, že hlavní problémy měli s manželem na vesnici, kde převzali obchod po rodičích manžela, kteří zemřeli při autonehodě. Lidé z vesnice je považovali za zaprodance, protože pocházeli z města. Nemohli tedy na této vesnici normálně fungovat. Nemohli se přestěhovat do města, protože jejich obživa byla na vesnici, vlastnili tam budovy a půdu. Žalobkyně se sama v zemi původu žádných protestů nezúčastnila. V Zimbabwe má svou sestru a matku. Děti zůstaly v JAR, protože nedostali cestovní doklad.
23. Žalobkyně založila do spisu několik mediálních zpráv o poměrech v jižní Africe, zejm. zprávu „Foreign Truck drivers terrified in SA“ (13. 9. 2019), dále „South Africa: How Common are xenophobic attacks?“ (2. 10. 2019 – BBC News), dále zprávu „This is not Zim – nurse tells mom as her baby falls to death (20. 8. 2019)“, dále zprávu „Alarmed African churches demand end to persistent xenophobic attacks in South Africa (25. 9. 2019) a zprávy „Durban’s xenophobic attacks: Death and looting, but no arrests“ „Immigrants robbed and forced to sleep outside in Durban (28. 3. 2019) a konečně zprávu „Government „lack of urgency“ to blame for xenophobia“ (10. 9. 2019).
24. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byly žalovaným opatřeny následující informace o zemi původu: Informace OAMP ze dne 11. 3. 2020 – Zimbabwe – Lidskoprávní a bezpečnostní situace. Postavení opozice a aktivistů, a dále Informace Ministerstva zahraničních věcí – Zimbabwe – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
25. Ve správním spise se dále nachází protokol o seznámení žalobkyně s podklady pro rozhodnutí ze dne 22. 5. 2020. Z jeho obsahu vyplývá, že žalobkyně se po poučení o svých procesních právech nechtěla s podklady pro rozhodnutí seznámit ani nenavrhovala jejich doplnění. Ve věci bylo následně vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

26. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
27. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
29. Žaloba **není důvodná**.
30. Krajský soud v první řadě konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů, jak bylo i žalobkyní v obecné podobě namítáno. Žalovaný se věnoval tvrzením žalobkyně doloženým v údajích k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jakož i v protokolu o pohovoru ze dne 4. 12. 2019, a vycházel z podkladů shromážděných ve správním spisu.
31. Žalobkyně v žalobě argumentoval zejména tím, že žalovaný si za účelem vydání napadeného rozhodnutí neopatřil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu (§ 23c zákona o azylu). Podle citovaného ustanovení platí, že *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště a d) výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5 zákona o azylu*.
32. Krajský soud uvádí, že žalovaný založil do spisu dvě zprávy o zemi původu žalobkyně jednak Informace OAMP ze dne 11. 3. 2020 – Zimbabwe – Lidskoprávní a bezpečnostní situace. Postavení opozice a aktivistů, a dále Informace Ministerstva zahraničních věcí – Zimbabwe – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. V první řadě je třeba předznámenat, že žalovaný nebyl povinen zjišťovat takové informace o Jihoafrické republice (JAR), již žalobkyně není státní občankou. To, že v Jihoafrické republice v posledních několika letech pobývala a měla tam pobytový status, takovou povinnost nezakládá. Žalobkyně jako státní občanka Zimbabwe má vůči tomuto státu státoobčanská oprávnění, tedy zejm. se vrátit na jeho území. Smysl a účel mezinárodní ochrany tkví v tom, poskytnout uprchlíkům ochranu před pronásledováním či rizikem vážné újmy v zemi jejich původu, nikoliv jinde.
33. Stran přesnosti a aktuálnosti informací obsažených v citovaných zprávách lze uvést, že jde o zprávy vytvořené českými orgány veřejné moci, nicméně jsou zpracovány na bázi zdrojů jiných subjektů, a to mezinárodních organizací (Amnesty International, Human Rights Watch), ale také cizích států a orgánů EU (MZV USA, EASO atd.). Pokud žalobkyně argumentovala tím, že takto vytvořené zprávy jsou neobjektivní, nejde o podloženou argumentaci. Jde naopak o ustálenou správní praxi žalovaného, která v obecné rovině ob stojí a je takto konzistentně vnímána i judikaturou správních soudů.
34. Pokud žalobkyně namítala konkrétní zprávu o zemi původu (Amnesty International ze dne 8. 4. 2020), krajský soud konstatuje, že tato zpráva nebyla obsažena ve správním spisu, ale nebyla ani žalobkyní předložena soudu. Nicméně v podkladech informace OAMP ze dne 11. 3. 2020 jsou jiné zprávy od Amnesty International, které se týkají problematiky postavení politických menšin v Zimbabwe, zejména pak členů a příznivců opozice. Naproti tomu, žalobkyní citované pasáže ze zprávy Amnesty International ze dne 8. 4. 2020 se týkají problematiky sociálních poměrů v Zimbabwe (nedostatek potravin a vody, problémy ve zdravotnictví).

35. Krajský soud podotýká, že tyto problémy žalobkyně ve správním řízení vůbec nezmínila a sociální situace v zemi původu nebyla podle jejích tvrzení důvodem, proč žalobkyně vycestovala do JAR, kde už zůstala až do svého odjezdu do ČR. Je zřejmé, že žalobkyně v zemi původu nečelila žádným problémům z hlediska zabezpečení obživy pro sebe a svou rodinu. Citované pasáže ze zprávy Amnesty International ze dne 8. 4. 2020 se tedy netýkají azylového příběhu žalobkyně, a proto krajský soud nepovažoval za nutné se touto zprávou podrobněji zabývat cestou dokazování (což žalobkyně ani nenavrhovala).
36. Krajský soud k tomu uzavírá, že žalovaný hodnotil relevantní zprávy o zemi původu (tzn. Zimbabwe) zcela dostačujícím způsobem v kontextu skutkového stavu, zejm. tvrzení samotného žalobkyně uvedených v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
37. Žalobkyně dále namítala, že v jejím případě existují důvody pro udělení buď humanitárního azylu, anebo alespoň doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
38. Co se týká tzv. humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), je třeba podotknout, že tato forma mezinárodní ochrany je odvislá výlučně od správního uvážení žalovaného, jakož i od interpretace neurčitého pojmu „*důvody zvláštního zřetele hodné*.“ Pokud ve skutkovém příběhu žalobkyně nejsou žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že by u něho mohla být podmínky pro udělení humanitárního azylu naplněny, není třeba podrobně zdůvodňovat, že takové okolnosti v případě dány nejsou.
39. Pokud tedy žalovaný pouze věcně uzavřel, že tyto typové okolnosti (např. vážná nemoc, stav po úrazu, péče o těžce nemocného rodinného příslušníka atd.) nejsou dány, nejde ani o nepřezkoumatelnost, ani o nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jak přílehavě uvedl NSS k výkladu § 14 zákona o azylu: „*Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).
40. V případě žalobkyně je zřejmé, že v ČR zároveň po určitou dobu žil její nemocný manžel, jenž ale už v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany zemřel. Žalobkyně sama není nijak vážně nemocná a nejsou zjevné ani žádné jiné důvody, proč by měl v jejím případě připadat v úvahu humanitární azyl. Jak už soud předeslal výše, žalobkyně evidentně nečelila v zemi původu žádnému zásadnímu nedostatku stran obživy či zajištění základních životních potřeb. Není důvodu se ani domnívat, že by tomu tak bylo v případě jejího návratu. Úvaha žalovaného o podmínkách pro udělení humanitárního azylu tedy byla sice kusá a stručná, ale přílehavá okolnostem případu.
41. Z hlediska doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

42. Ze zpráv o zemi původu je evidentní, že žalobkyni nehrozí v důsledku případného návratu z ČR ani zatčení, ani mučení v důsledku vazby či věznění či jiné jednání, které by bylo v rozporu se zákazem obsaženým v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobkyně není aktivním politickým odpůrcem vládnoucího režimu a není ani z jiných důvodů v hledáčku vietnamských státních orgánů. V Zimbabwe rovněž neprobíhá žádný ozbrojený konflikt.
43. Z pohledu soukromého a rodinného života žalobkyně je zřejmé, že její manželství skončilo smrtí jejího manžela v ČR. Její tři – již zletilé – děti žijí v Jihoafrické republice (viz poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Vzhledem k tomu, že žalobkyně na území ČR nevede žádný rodinný život, není v jejím případě myslitelná ani úvaha o porušení mezinárodních závazků ČR ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život (čl. 8 Úmluvy). Stejně tak nejsou u žalobkyně jednoznačně dány takové okolnosti, které by odůvodňovaly aplikaci ustanovení § 14b zákona o azylu (doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny).
44. Krajský soud shrnuje, že neshledal žalobní námitky směřující k posouzení podmínek obou forem mezinárodní ochrany jako důvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

45. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.
46. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. května 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce